

# Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 126.

Solote Session.

## 52de Møde.

Onsdagen den 19de Decbr. Kl. 1.

(Fortsat.)

### Indenrigsministeren ad interim:

De ærede Herrer ville finde omdeelt paa deres Pladser et Lovudkast om Anlæg og Drift af Jernbaner i Thyen og Jylland. Hvis dette Lovudkast skulde vinde Rigsdagens Bifald, vil jo hele dette Spørgsmaal falde bort; det vil da aldeles ikke have nogen reel Betydning. Derimod vil det jo nok staae som et Præcedens for Finantslovens Behandling, for hvad der kan indbringes i Finantsloven. Hvis nu Landstinget i det Hele skal have nogen Indflydelse paa Finantsloven, saa er det jo netop med Hensyn til saadanne Spørgsmaal; om noget Urigtigt indbringes i den, som ikke bør staae der. Ifølge Grundloven har jo Landstinget ganske den samme Ret som Folkethinget med Hensyn til Finantsloven til at nedsette og forhøje Beløbene, Alt efter dets gode Lykke. Men om man endogsaa vil opstille denne Grundsetning som en levende Regel for Landstinget, at det nødvendig bør gaae ind paa Detaillen af Spørgsmaal om Bevillinger, undtagen Spørgsmaalet indbringes for det af selve Regeringen, saa forekommer det mig vigtig nok paa den anden Side, at den formelle Side i allerhøjeste Grad paahviler Landstinget. Jeg maa i den Henseende sige, at det ligger i hele Folkethingets Natur, at man ikke fra dets Side kan forbre en saa streng Correcthed som netop af Landstinget, hvis særlige Hverv det er at paasee

Correctheden, og jeg maa betragte, hvad der for Folkethingets Vedkommende kunde finde sin Udflydning i en vis oplivet Stemning, bevirket ved en livlig Behandling om Gjenstandenes Realitet, som Noget, der ikke saaledes kunde undskyldes for Landstingets Vedkommende, hvor den rolige Overbetelse af Sagens formelle Side maa antages at finde Sted. Jeg vilde derfor ansee det som et særdeles stort Misgreb, om Landstinget vilde lade denne Bestemmelse blive staende, som er bleven sat ind i Finantsloven, og jeg troer ikke, at Landstinget kunde siges at skyldstjøre sit Hverv, naaer sit Formaal og opfylde de det særlig forefrevne Pligter, dersom det ikke understøttede Bestræbelserne for at faae dette ud af Finantsloven, hvad det end igrøvrigt maatte dømme om Sagens Realitet. Den ærede Taler, der sidst havde Ordet, kan jo godt bruge det Udtryk, at det er et Retsbrud og en Ulovlighed, der foreligger, men det sælber ikke, det har ikke Doms-kraft, det kunde være hyderst ubehageligt, om det havde Domskraft; men det har det lykke-ligviis ikke. Man kan bakket af Rigsdagsmandens Uansvarlighed, jo bruge disse og lignende Udtryk, sikker paa, at der ikke staaer Retsmidler, aahne for Regeringen ligeoverfor saadanne Udtryk, og at den derfor maa finde sig i dem og tage dem, idet den dog har den Ret at tilbagegive dem som aldeles ubegrundede, saalænge man ikke drifter sig til virkelig at faae dem styrkede ved en Dom.

**Christensen:** Jeg skal blot gjøre to Bemærkninger ved den høitærede Ministers Foredrag. Den førstener den, at naar den ærede